

SABINE BOHLMANN

KERSTIN SCHOENE

povestea micului alunar care nu
putea să adoarmă

Toamna își pusese amprenta peste întreaga natură, acoperind pământul cu un covor ruginiu de frunze. Era timpul pentru somnul de iarnă, adică pentru hibernare.

— Trebuie să dorm șapte luni? Șaaaaapteee luni? a întrebat uimit micul alunar.

— Da, Alunel, i-a răspuns mama cu voce blândă. Noi, alunarii, avem nevoie de multă odihnă. Suntem singurele animale din pădure care pot hiberna atât de mult și suntem mândri de asta. Alunarii care nu pot face acest lucru nu sunt cu adevărat alunari.

— Dar nu sunt nici măcar puțin obosit! a strigat puiul și a fixat-o pe mama lui cu ochii larg deschiși. Vezi? a întrebat privind-o atent.

— Nu este greu să adormi! a spus mama lui Alunel zâmbind. Trebuie doar să închizi ochișorii și să te gândești la lucruri frumoase. Apoi vei adormi repede. Mama i-a sărutat fruntea pufoasă și l-a îmbrățișat cu multă iubire înainte de culcare.

Rămas singur, puiul s-a întors pe partea stângă. Dar nu a reușit să adoarmă, așa că s-a întins pe spate, apoi pe partea dreaptă și din nou pe spate.

Dar, oricât de mult încerca, somnul tot nu venea. Așa că s-a întors invers, încercând de data aceasta să adoarmă pe burtică.

